உ

செந்திலாண்டவன்

திருவடி துணை

திருச்செந்தில்

வெண்பாவந்தாதி

—(*)—

இஃது

திரிசிரபுரம்

ஸ்ரீ- சிவானந்தசாகரயோகீசுவரரவர்களால்

இயற்றப்பட்டு,

—(*)—

ஷையார்மாணாக்கராகிய

சென்னை ஆரியன் ஹைஸ்கூல் தமிழ்ப்பண்டிதர்

ஆ. சேதுராமபாரதியாரால்

—(*)—

கடுக்காவேரி

ஜகத்குருயந்திரசாலையில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது

1898 ௵

உ

சிவமயம்.

செந்திலாண்டவன்

திருவடி துணை.

திருச்செந்தில் வெண்பாவந்தாதி.

காப்பு.

திங்கணுதல் வள்ளிபுணர் செந்திலார்க்கு வெண்பாவாற்
பொங்குசுவை யந்தாதி போற்றிசெயத்—துங்க
மருவா ரணமுகத்தான் மாலவிடையா னீன்ற
கருவா ரணமுகத்தான் காப்பு.

நூல்.

சீர்பரவுஞ் செந்திலமர் தெய்வச் செழுஞ்சுடரே
பார்பரவு மோனப் பரசிவமே—நாரபரவும்
வேதநெடு மாலபணியு மெய்ப்பொருளே யீங்கெனக்குன்
பாதமல ரன்றியுண்டோ பற்று. (க)

பற்றறுத்தார்க் கின்பம் பயக்கும் பசுந்தேனை
நற்றவத்தோர் நாடு நறுங்கனியை—யெற்றுகடற்
சீரலைவாய்க் கற்பகத்தைச் சென்றுபணி யாதெவனோ
வூரலைவாய் நெஞ்சே யுரை. (௨)

உரைக்குந் தரமாமோ வொண்கமலப் பூமே
லிருக்குமொரு வற்குமரிக் கென்றுந்—திருக்கிளர்வெண்
மூரலைவாய் வள்ளியிரு முற்று முலைக் குருகுஞ்
சீரலைவா யப்பன் றிறம (௩)

திறனழிவாய் பேதையர்க்குச் செய்தேவ ஞரு
மறநெறியோர் சற்று மறியாய்—மறநெறிகள்
வலைவாய்ச்செந் தூரனடி வாழ்த்தா யவன்புகழைக்
கலவாய்பிற் கேதோ கதி (௪)

கதியுளதோ வெண்ணுங்காற் காசினியி லெற்குன்
பதயுகள மன்றிப் பகராய்—துதிபாவுஞ்
சிந்தா வளங்குலவுஞ் சீரலைவாய் மேயவருட்
கந்தா கருணாகரா.

கரந்தைமதி யாறணிபுங் கண்ணுதலோ னீன்ற
நிரந்தரா செந்தூரி னித்தனே—அரந்தையொடு
தீராத வெவ்வினைநோய் தீர்த்தெனையாட் கொண்டளித்தான்
பாராரு மெச்சப் பரிந்து.

பரிகரிதே ரூர்ந்துகடற் பாராண்ட செல்வர்
கரிகரியாய் மண்புகுதல் கண்டுந்—திரமெனவே
தேடிப் புதைக்கமனமே செல்லாமற் செந்திலனிற்
பாடித் துதிக்கப் பணி.

பணிவே னுனையென்றும் பண்டைமறை நாலின்
றுணிவேயென் னாவித் துணையே—பிணையாகப்
பூவார் செழுங்கமலப் பொன்னடிநந் தாள்சென்னை
மாவாரி தாண்ட மகிழ்ந்து.

மகிழ்வார் பிறந்திறக்கு மானிடரைப் பாடி
யிகழ்வாரே தாகமறா லென்றுஞ்—சகமீதி
லெற்றுக் கிவர்பிறந்தா ரெண்ணுங்கா லன்னைக்குப்
பற்றக் கணத்தொழிதல் பண்பு

பண்டைவினை போக்கும் பரஞ்சுடரைப் பன்னுயிரோ
டண்டமெலா மீன்றளிக்கு மாண்டவனைத்—தொண்டரெதிர்
வந்திடுமைப யாக்குமருள் வள்ளலைநெஞ் சேதாள
மூந்துகடற் செந்திலிற்கண் டுய்

உப்புமவ வகைபுளதோ வுந்துகடங் கத்தனோர்
செய்யுந் துயரமெலா நீந்துநெஞ்சே—செய்யுணைநீங்
கன்னறு முக்கூடலா காவிடுஞ் சீரலைவாய்
மன்னருள் செப்ப மனைமீ பற்று.

மற்றொரு தேவை மறந்துமே பணியேன்
முற்றத் துறந்த முனிவருங் — குற்றத்
துணையான சீராலவாய்த் தூயவனுக் கல்லா
லிணையாரு மற்றே னினி. (௰௨)

இனிதுதிருச் சீராலவா யெம்மைப்பிரான் பொற்றாள்
கனவாதம பொங்கியெழு மன்பாற் — கனிபு
மனமடையப் பெற்றால் வரைவில்லாக் கோடி
சனன மெடுக்கினுந் தான. (௰௩)

தானே கருணையினாற் றன்னிலைகாட் டிக்கமியற்
கூனைய முற்று மொழித்தருளித் — தேனூறுஞ்
செயிதழ்ப்பூந் தாமரைத்தாள் சிந்தைசெய் வாழ்வளித்தா
னாய்புகழ்ச் சீராலவா யான. (௰௪)

ஆன பாசமாய் வாழ்கூட லவிழ்ந் தெண்ணரிய
வினைபல மெய்தி யிறந்தொழியா — தேனமு
ஞேதிமுந் தேடொணாற் கோப் பொருள்சேர் சீராலவாய்
காதனிருத் தாண்மலரை நாடு. (௰௫)

நாடுவதுஞ் சீராலவாய் நாதனிரு தாண்மலரே
கூடுவதுந் தேனடியா ரோடமே — தேடுவது
மின்னே ரிடைக்குறமின் மேவுதுக னின்னருளே
பின்னே தெமக்குப் பிறப்பு. (௰௬)

பிறிதொன்றை நாடப் பெரிதுளதோ வாரோள்
சிறிதென்ற மிகதிலோகஞ் செந்தூரக் — கிறைவன்றன்
பாதம் பணிந்து பரகதிபெற் றுய்யவல்லால்
ஏதங்கொ ணெஞ்சே யியம்பு. (௰௭)

இயமுழங்குஞ் சீராலவா யெந்தைதிருக் கோயிற்
புயன்முழங்குங் கோபுரமுன் போந்து — மயலொழிந்து
பாடுகிலே பாடிப் பணிகிலேயெவ் வாறுநீ
கூடுவது முத்திநெறி கூறு. (௰௮)

திருச்செந்தில்

கூற்றுறழ்வை வேற்கட் கொடியிடையார்க் காட்பட்டு
மாற்றரிய சென்ம மறிகடல்வீழ்ந்—தாற்றரிய
துன்படைவே னைத்தயவாற் றூக்கிச்செந் தூராபே
ரின்பமுற வைப்பதினி யென்று (௰௯)

என்றுமுனைப் பாடி யிறுமாந் திருப்பதன்றித்
துன்றுடற் சீரலைவாய்த் தொல்லோனே—குன்றுதொறு
மாடற் கிசைந்த வமலா பிறதெய்வ
நாடிப பணிவதிலை நான், (௨௰)

நானுணர்வு பெற்றதொரு நாண்முதலாய் நின்மலர்த்தாட்
கானதுதி செய்துவப்ப தன்றியுண்டோ—வேனயனக்
கள்ளவிழ்பூந் தார்க்குறமின் காதலா வேழையின்மே
லெள்ளளவு நீயிரங்கா தென். (௨௧)

என்னபிழை நாயே னிழைத்தாலுஞ் சீரலைவாய்
மன்னவவை யெல்லா மனங்குறியா—தென்னையம்பொற்
பூப்பதுமத் தாள்பரவும் புண்ணியரிற் கூட்டியென்றுங்
காப்பதுமக் கான கடன். (௨௨)

கடலொருகால் வாயாநங் கத்தனருட் கெண்ணில்
இடருழலு நெஞ்சே யெழுந்து—கொடிநுடங்கு
மாடமலி சீரலைவாய் மாநகர்சென் றெந்தைபுகழ்
பாடுநா முய்யும் படி (௨௩)

படியொடுவிண் ணாளும் பதம்பெறினுந் தீவாய்க்
கொடுநரகுற் றுழலுமுனைக் கூறுந்—திடமொழியேன்
தெண்கடன்முத் தஞ்சொரிந்து சேவிக்குஞ் சீரலைவாய்க்
கண்மணியே யுண்மையிது காண் (௨௪)

காணே னுனைப்போலுங் காசினியின் மெய்த்தெய்வஞ்
சேணுடர் போற்றுந்திருச் செந்தூரா—வேணுணும்
பேரழகா தெய்வப் பிடிகணவா நீபமலாத்
தாரழகா நின்கருணை தா. (௨௫)

தாவென்று போயிரக்குந் தன்மையுமவர் தேற்றவரைப்
போவிலலே யென்றனுப்பும் புன்றொழிலு—மாவென்ற
நிற்பாவா வன்னெஞ்சு நீண்டபுகழ்ச் சீரலைவாய்க்
கற்பகமே போக்கியெனைக் கா. (௧௬)

காக்குநெடு மாலுங் கமலமலர்ப் பண்ணவனும்
போக்கும் புராந்தகனும் போற்றிசையத்—தாக்குமுனை
வாளவுணர்ச் செற்றலைவாய் வள்ளலருள் செய்தான்புத்
தேனிரமிழ் துண்ணுஞ் சிறப்பு (௧௭)

சிறப்புதவுங் கல்விச் செழிப்புதவு மெய்தாந்
துறக்கவள னிம்மைதருந் தொல்லை—மறப்பகைகொன்
றந்தமிலா நந்தமுத்தி யாக்குமிசைச் சீரலைவாய்க்
கந்தபிரான் செம்பொற் கழல (௧௮)

கழலிணையும் வெள்ளக் கருணைமலாக் கண்ணு
மழகொழுகு மாமுகங்க ளாறும—பொழிகிரண
மாணிக்க வண்ண வடிவுஞ்செந் துரினெஞ்சே
காணத் தவஞ்செய் கடிது (௧௯)

கடிமலரோன் முன்னெழுதுங் கையெழுத்துன் செம்பொன்
னடிமலர்வைத் தாலழியா வாற்ற—லுடையதுவோ
புண்ணு டயிற்குலிசப் புத்தே ளடிபரவ
விண்ணு டளித்தாய் விளம்பு (௨௰)

விளங்குமறை யுட்கிடந்த மெய்ப்பொருளு முள்ளக்
களங்கறு மெய்ஞ்ஞானநெறி காணும்—வளங்கொணல
வற்புதப்பே ரின்பமுத்தி யாகுமிசைச் சீரலைவாய்க்
கற்பகத்தைக் கைதொழுதக் கால். (௨௧)

கால்வருடி மாதரிரு கட்கடைபார்த் தன்னவர்பான்
மால்பெருக வேங்கி மயங்காதே—நாவலருன்
பாவுளமெய்ஞ் ஞானப் பனுவலுள சீரலைவாய்த்
தேவுளனெஞ் சேதுதிகள் செய்- (௨௨)

செய்ய பவளச் செழுங்குன்றே கூற்றுதைத்த
ஐயவிடைப் பாகனருங் குமரா—உய்யவெனை
யாண்டவனே சீரலைவா யாதியே நீயமலா
பூண்டவனே நீயென் புகல. (௧௩)

புகலரிய வேதப் பொருளா யுயிர்கட்
கிகபரவாழ் வீயு மிறையாய்—மகபதிமால்
வேதனரற் கெட்டா விழுப்பொருளாஞ் சீரலைவாய்
நாதனுக்கா ளானெனென்று நான (௧௪)

நானே யறிந்துதொழ நலமறிவில் லாமைகண்டே
தானேவந் தென்னைத் தடுத்தாண்டான்—மீனேறு
தண்கடலமுத் தஞ்சொரியுந் தன்னிகரில் சீரலைவாய்ச்
சண்முகவேள் பொன்னடி கடந்து. (௧௫)

தந்தைதிருச் சீரலைவாய்ச் சண்முகனே தாயாவார்
பைந்தொடிதெய் வானைவள்ளிப் பாவையரே—சொந்தத்
துணைவாயில் வேலுமயிலே சுற்றமவ னன்ப
ரிணையெனக்கிங் காவா ரெவர் (௧௬)

ஆவதுந மிச்சைவண்ண மாகா தனவுநெஞ்சே
யாவையுநஞ் செய்கையினென் றேங்காதே—தாவிலெழில்
வேரலைவாய் மென்பணைத்தோள் வெற்பரையின் கன்னியருள்
சீரலைவா யீசன் செயல. (௧௭)

செயலற்றுன் பொன்னடிக்கென் சிந்தையெலா மாக்கி
மயலற்று வீழபுலன்கள் வாட்டி—யியலபெற்ற
செந்திற் பதியாய் சிவானந்த வாரிதினைத்
தெந்தவித முய்வே னிசை. (௧௮)

இசையுற்று வாழ்வதற்கே யெண்ணிநினை யுற்றேன்
வசையுற்று மாழ்கல வழக்கோ—நசையற்றோர்க்
கின்பமருள் செந்தூ ரிளங்குமரா கிண்கிணிசூழ்
பொன்பதுமத் தாளாய் புகல் (௧௯)

புகலிடமல் றுண்டோ பொறியிலிகாள் செந்திற்
சகாபுகழும் ஈசனடி சாரார்க்—கிகலிக்
கதுமெனவிங் காவிதனைக் கைக்கொள்வான் பேதிப்
பொதுவனுளரு சீறிவரும் போது (௨௰)

போதிருக்கச் சோலைதொறும் போயெடுத்துச் சீரலைவாய்
நாதனிருந் தாட்கணிய நாடாமற்—காதடாக்குரு
சேலைநிகா வாடகட் டேரிவையாக்கே நீபுரியும்
வேலையெலா நெஞ்சகமே வீண். (௨௧)

வீணுங் குழைத்து வெறுக்கைக் குவைதேடி
நாணுக்கு நாளு நலியாமே—பூணுக்
கழகளிக்கும் பேரெழிற்றெய் வானைபுணர் செந்திற்
குழகனைப பாடவருள் கூர். (௨௨)

கூர்த்தவயிற் கணணுற் கோமையா தாமென் வெம்முலையாற்
சோர்த்தவமு தன்னமொழிச் செப்பந்தாற்—சீர்த்தவறு
வெல்லாங் கவாமடவார்க் கெய்த்திளையா தேற்கலைவாய்
கல்லா னளிந்தா னலம். (௨௩)

நலநிறைந்த கன்னியர்போ னும்புகழ்ச் செந்திற்
குலமறைக்கு மெட்டாத கோவே—யுலகினிலயாம
மற்றோரை நோக்கி மகிழா துனைப்பணிந்து
மெற்றோ விரங்கா தெமக்கு. (௨௪)

எமபடர் செய் துனபொன்று மெய்தாவாம் பாரி
லமைபிறவி மாய்வுமுறு வாகும்—தமரநெடுங
காரலைவா யோதக் கடலருகே யோங்குதிருச்
சீரலைவாய் கண்டவரைச் சென்று (௨௫)

கண்டவரை லாமபங்கக் கைதவவே டம்புனைந்து
கொண்டவி லாபபெருமை கொள்ள நிசுக—முண்டும்
அருமபாவி நெஞ்சேமெய் யன்புசெய வின்னும்
விருமபாவி தென்ன விடா (௨௬)

வியப்புடைத்தே காணிலத்து மெய்யன்பர்க் கெல்லாங்
கயக்கமலக் கட்குறமின் காந்தன்—மயற்கருத்தி
னொன்று ருழைபெய்தா ரோர்க்குபுகழ்ச் சீரலைவாய்
மன்று னெனக்களித்த வாழ்வு (௪௭)

வாழ்வடையுங் காலை மகிழ்கின்றாய் தீவினையாற்
றாழ்வடையுங் காலைச் சலிக்கின்றாய்—பாழ்மனமே
எல்லா மிறையருளென் றெண்ணியிறு மாப்புநலே
வல்லாண்மை யாக மதி. (௪௮)

ஆகமவே தப்பொருளை யாய்ந்தறிகி லேன்செந்தி
லேகனைப் பூசைசெய வெண்ணுகிலேன்—பாகமுத
மன்னமொழிப பாவையர்க்கே யாளானே னெவ்வணமோ
வின்னலகன் றின்பமடை வேன். (௪௯)

வேனிற் கணை மதனும் வெங்கலியும வேட்கைகளும்
தானுற் றலைக்கின தாண்மறந்தே—யானித்தம்
வம்பவிழுஞ் சோலையலை வாய்க்குமரா நீப்புழுப்போல்
வெம்புதுயர் போக்கு விரைந்து. (௫௰)

விரைமலர்ப்பூந் தாமரைநேர் மென்கொட்டி யாங்காற்
றிரைமணிமுத் தங்கொழிக்குஞ் செந்தூர்க்—குரைகழலெம்
ஆண்டவனைப பாஷாண்ட ராதரிக்க மாயைபுரிந்
தீண்டலையுந் தேவரினை யே (௫௧)

இணைபிரியா நேசருநல் லின்பமனை யாளுந்
துணைவரொடு சுற்றத்தார் சூழ்ந்து—தணலுமிழ்கட்
காலனுயிர் கொள்ளக் கருத்துவரிற் காப்பாரோ
மாலொழியா நெஞ்சே மதித்து (௫௨)

மறிப்பாரு னெவரே வார்கடல்சூழ் செந்திற்
குறப்பாவை கொங்கைபுணர் கோவே—தறைப்பாலென்
சிந்தா குலமொழித்துன் சேவடிக்கா ளாக்கியருள்
டந்தா லடாதென்று தான (௫௩)

தானென் றழியுஞ் சடத்தைமதித் துப்பிறவி
யூனந் தருங்கடற்பட் டோய்வேனுக் —கானந்த
மாகவெதிர் தோன்றி யருள்புரிய வெண்ணுதியோ
வாகைப்புனை செந்திலிறை வா (௫௪)

இறைப்பொழுதே னுந்தன்னை யேத்தினரைக் காக்கச்
சிறைக்கலபி மேற்கொண்டு செந்தே ---- னுறக்கமலம்
பூத்திருக்குஞ் செய்களெலாம் பொன்சொரியுஞ் செந்திலிறை
காத்திருக்குஞ் சித்தங் களித்து. (௫௫)

களியரெனப் பலசமயக் கத்தான் மயங்கித்
தெளிவிழந்தே னுண்மை தெரியேன்—உளமெலிந்துன்
பூத்தமலர்த் தாளே புகலடைந்தே னஞ்சலெனக்
காத்தருள்செய் செந்தின்முருகா . (௫௬)

முருகா திருச்செந்தின் முன்னவா வென்றென்
றுருகாத பேதைக் குறுமோ---வருகாக்
கதிபுந் திருவுங் கருதயன்மா லிந்தர
பதியுந் தருமபொற் பதம (௫௭)

பொன்னை மனையைப் பொருளைச் சதமென்று
தன்னை யிழந்த தகவிலியேற்—கன்னை
யனையாய் திருச்செந்திலை யாநின் னுண்மை
யினையோதி யாட்கொள் ளினி (௫௮)

இனியேனுந் துன்பமகன் றின்பமுற லாமென்
றனைபோலுஞ் சீரலைவா யப்பா—வுனையோதிச்
சித்தங் களிப்பேனைத் தீராத் துயரிலுற
வைத்தனையிஃ தென்ன வழக்கு (௫௯)

வழங்குவையோ செந்தில் வரதா வெனக்குஞ்
செழுங்கமல வேதனரி திங்கட்— கொழுந்தும்
இணர்க்கொன்றை யுஞ்சூடு மீசன்முடி மீது
மணக்குந் திருத்தாண்மலர் (௬௰)

தாண்மலருஞ் செங்கைத் தடமலருந் துங்கமதி
வாண்முகமும் போருட் கண் மாமலரும்—தோண்மலையும்
வாயார வாழ்த்தி வணங்கவரந் தந்தனனால்
மாயா விசைச்செந்தின் மன் (௬௧)

மன்னுபுகழ்ச் சீரலைவாய் வள்ளலெனச் சிந்தைகனிந்
துன்னுதொறு மானந்த மூற்றெடுத்துப்—பன்னுபுல
னைந்துமட போதிந்தவச மாகித்தனையுமறந்
துயந்துகதி கண்டே னுவந்து (௬௨)

வந்தனைசெய் யன்பாக மாமலரோ பொய்மையிலாச்
சந்தமறை நாவின் றனிமுடியோ—சந்ததமு
மும்பரயன் மால்புகழ வோங்குசெந்தி லாலயமோ
எம்பெருமா னீவா ழிடம் (௬௩)

இடப்பா லொருமடவாட் கீந்துசடை மேலோர்
மடப்பாவை மேவவருள் வள்ளல்—விடைப்பா
லெழுவா னுகந்தருளு மெந்தையைச்செந் திற்கண்
டொழுவா தமபங்கே சுகம (௬௪)

சுகமே பெறுவதன்றித் துன்பமொரு நாளுஞ்
சகமே லுணா தவிலோஞ் சற்றும்—பகரோவான்
பாசமினி யஞ்சுகிலோம் பார்புகழுஞ் சீரலைவாய்
ஈசனடிக் காளான யாம (௬௫)

யாமே பெறுதுமினி யேங்கள் மடநெஞ்சே
பூமே லயனனமாய்ப் போந்தறியாத்—தூமேவு
குன்றவரி விற்கரத்தான் கோமுடிமே லின்பமுறச்
சென்றலரும பூங்கமலத் தேனை (௬௬)

தேனோ செழுங்கனியோ தீம்பாகோ தெள்ளமுதோ
தானோ வெனப்புலவர் தாமபுகழ—யானுமும
மைந்தமிழா லேயுன்னைப பாடவலே வயாய்க்குமரா
வந்துதா போதமா வாக்கு (௬௭)

வாக்கும் பலிக்குமின்ப வாழ்வுவரும் பூமடவார்
நோக்குமக லாதிருக்கு நுண்ணறிவுண் — டாக்கு
மணம்போ தணியுமலை வாய்க்குமரா வென்று
கணப்போது சிந்திப்பார் கட்கு (சாஅ)

சிந்திக்க வைம்புலனுந் தித்திக்குந் தீங்கருமமை
வந்திக்க வாழ்வுதரும வான்மணியைப — புந்திக்குட்
கூரந்தவிருள் போகக்குங் கொழுஞ்சுடரைச் சீரலைவாய்ச்
சேர்ந்துபணிந் துற்றேனே திரு (சாகூ)

திருமாலோ நான்முகனோ நேயம்புரக்குந் தெய்வந்
தருமாலோ முந்தினவ ராற்றுப...பொருளான
மூவர்க்கு முன்னாய் முளைத்தவலை வாயானை
னேவர் தொழும்பாள ரில (எய)

ஆளான தின்றலைவா யாண்டவனுக் கின்றடையிற்
கேளாமோ வென்றலையே கேட்டிலையோ — வாளாலே
வீசச் சினந்துவரு வெப்பவற்குந் தண்ணருளாற்
பாசத் தளையறுத்த பண்பு (எக)

பண்ணமைந்த மாமயிலாய்ப் பார்புரக்குஞ் செந்திலன்மேற்
கண்ணுங் கருத்துங் கலந்திருந்தே — யெண்ணு
மடியாரைத் தேடி யவரிடமே சென்று
குடியாக வாழுங் குகன் (எஉ)

குகனே திருச்செந்திற் கொற்றவனே கங்கை
மகனே மெய்ஞ்ஞான வளமே — யகமாயை
வென்றாக்கும பூங்கழலாய் வேதமுதல வாகநீ
யென்றார்க்கு முண்டோ விடா (எங)

உண்டெனமெய் வேத முறைக்குந் தனிமுதலை
மிண்டருணர் கிலலா விழுப்பொருளை — வண்டுளறித்
தண்டே னுண் டாடுந் தழைபொழில்சூழ் செந்திலிலே
கண்டேனுள் ளின்பங் கலந்து (எச)

கலகலென வம்பொற் கழனூ புரங்க
ளொலிசெயநீ யென்முனம்வந் துறருல்—விலவிலத்தே
யென்பந்த மெல்லா மிரிந்துவிடை கொள்ளாதோ
வினைபந்த மில்லா யிசை (௭௫)

இசையுமுனக் கியான்பெருமை யெய்திச் சிறந்தால்
வசையுமுனக் கியானிழிந்து மாழ்கின்—றிசையனைத்து
மூடும் புகழ்ச்செந்தின் முன்னவா நின்கருணை
நாடும் புலையேற்கு நல்கு (௭௬)

நல்குரவே வேறிடநீ நாடியெனை விட்டோடிச்
செல்குவதே நிற்குச் சிறப்பிலையே—மல்குமருள்
வாரிநிகாத் தவலை வாயான முனியினையிற்
கூரிலைவே லேவிக் கொலும் (௭௭)

கொலைபயிலும் வாட்கட் கொடியிடையார் கொங்கைக்
கிலையளவென் றெண்ணுமப லெய்திக்—குலைமணமே
காணுழி செந்திற் கடவுளடி போற்றவுறும்
வாணுடா போற்றும் வளம் (௭௮)

வளங்கொடிருச் சீரலைவாய் வள்ளலடி போற்ற
விளங்குமணிக் கோபுரமுன மேவ—உளங்கொணுநல்
லின்பமெலாங் கூடி யெதிர்கொண் டழைத்திடுமே
துன்பமெலா மோடத் துரந்து (௭௯)

துப்பனைய மேனிச் சுடரையடி யார்க்கெய்ப்பில்
வைப்பனைய ஞான வளமையினை—யப்பனையென்
னாருயிரைச் சீரலைவா யானைமறந் துய்வேனோ
தாரணியி லோகணமுந் தான் (௮௰)

கணங்கொண்ட தேவரெலாங் கைகுவித்துச் சால
மணங்கொண்ட பூச்சொரிந்து வாழ்த்தி—வணங்குஞ்
சரணமல ரென்றலைமேற் சாத்தியலை வாயா
மரணமொடு வெம்பவமு மாற்று (௮௧)

மாற்றுரையாச் செம்பொன்னே மாணிக்கத் தூமணியே
சாற்றுபுகழ்ச் சீரலைவாய்த் தாருவே—போற்றியுனை
யேகா தலித்திறைஞ்சு மென்றுயரம் வேர்மாண்டு
போகாவி தென்னற் புதம். (அஉ)

அற்புதமா மென்பர்சித்தி யானவெட்டு மாற்றிலெழும்
புற்புதமோ ராக்கைப் பொதிவிழைந்திங்—கற்பகலும்
நீண்ட புகழ்ச் சீரலைவாய் நின்மலனை யெப்பொருட்கு
மாண்டவனைப் போற்றவறி யார். (அ௩)

அறியேனை யெவ்விதத்து மாட்கொள்ளா யாயிற்
பிறிதோரா புகலுளதோ பேதைக்----குறிதாவிக்
கூட்டிநறு செப்தயிர்பால கொண்டருந்து மான்மருகா
வேட்டவரந் தந்தாள் விரைந்து (அ௪)

தந்தா வளமுகனைத் தனதுனையாப் பெற்றவயிற்
கந்தா திருச்செந்திற் காவலா—நொந்தா
ருளமசிழ வந்தாங் குதவுமயி லாய்நின்
றளயலாபபோற் றுமேளே சரண் (அ௫)

சரணமென நாடித் தனையடைந்தா ரென்றும்
அரணமெனச் செந்திலமரையானா—கிரணமணிப்
பொன்செய்மாநூபுரத்தாள் போற்றிசெயா தின்றளவு
மென்செய்தாய் நெஞ்சே யிவண (அ௬)

வண்ணமலா தூவி வணங்கவறி யேன்சித்தத்
தெண்ணவறி யேனுன்னை யென்செய்கேன்—புண்ணியநீ
பாட்டினு லன்பா பரவுபத மெற்கருளாற்
காட்டினு லுண்டு கதி (அ௭)

கதிரை மதியைக் கனலைவிழி யாக்கொண்
டிதழிமுடி மேற்சூடு மீசன்—றதிபுரியத்
தப்பா மறைப்பொருளைத் தந்தருளிச் சீரலைவாய்
வைப்பாவுற் றுனவனெம் வாழ்வு- (அஅ)

திருச்செந்தில்

வாழ்வா வதுசெந்தில் வானவனைச் சிந்தித்துத்
தாழ்வாய் வணங்கிச் சலிக்கிலே—ழ்பிறப்பு
மற்றா ரடிப்புழுதி யாடிக் களிப்பதுவே
முற்றேது மின்றா மதி (௮௯)

மதிகெட்டே நின்னை மறந் திளைத்தே னின்னாள்
துதிபெற்ற சீரலைவாய்த் தொல்லோய்—விதிபெற்ற
துன்பந் துடைத்த சுந் ரிலைவேற் கந்தாவுன்
அன்பொன்று நாயேற் களி (௯௦)

அளிசிறந்த கற்பகத்தை யன்புசெயு மன்ப
ருளமலிந்த ஞான வொளியைக்—களிசிறந்த
வண்டாடுஞ் சோலைபலை வாயிலிலை சென்றெ நுங்காற்
கண்டாலே தீருங் கலி (௯௧)

கலிகடலப்போற் கெக்கரித்துக் காலபடர் கிட்டிக்
குலை தலைபத் தாக்கியுயிர் கொள்ளப்----பொலிவிழந்து
வாடாத முன்னமலை வாயாநின் பொன்னடியைத்
தேடாத நாய்க்குதவி செய் (௯௨)

உதிப்பதினுஞ் சாவதினு முற்றுழலா வண்ணங்
கதிக்குரிய ஞான நெறி கண்டு—விதிபபதும
வேதாவு நாடருநின் மெய்பபதமேத் தக்கருணை
தாதா செயநதிபின தா (௯௩)

தாமதமே செய்யத் தகுமோ வுனையன்றிப்
பூமிதனில் வேறோ புகலுணடோ—காமனுதற்
கண்ணா லெரியக் கறுத்தா னருள்பவள
வண்ணா வடிவேல வா. (௯௪)

வாவாவென் றுன்னை வருந்தியழைத் தாலருளிச்
தாவாவென் றென்னைத் தயவுடனே—மாவென்று
விண்ணோ டளித்த விமலா புரந்தருள
வெண்ணாத தென்னோ இசை [௯௫)

வெண்பாவந்தாதி

என்னை யறிந் திங்கெனக்குதவ வின்றசிசுத்
தன்னை யறிந்துவருந் தாய்போல—முன்னோடு
பின்னற்ற சீரலைவாய்ப் பெம்மானே நாயடியேன்
முன்னிற்கு மாறே முயல. (கூசு)

முயற்சியெலாம வீணே முடிவதுணடோ நெஞ்ச
மயக்கமிலாத் தொணடரெலாம வாழ்த்தித—தியக்கமறப்
பாடிப பணியுமலை வாயான பதமலரை
நாடிப பணியு நமக்கு. (கூஎ)

குற்றமனந் தமபுரியுங் கொள்கையுணா விலலாவென்
சிற்றறி வினுக்கியலதே செய்யுமவை—முற்றமறந்
துய்யவெனக் காப்ப துனக்கியலபா லலைவாயத்
துய்யவெனக் குண்டோ துயா. (கூஅ)

துயாகெடவுஞ் [illegible]மத் தொடாபறவும பாழ்த்த
மயலகெடவு மெய்ஞ்ஞானம வாய்ப்புற—நயாவறநின்
மோனத் திருக்கு முறைமைதனைச் சீரலைவாய்
ஞானக் குருவே நவில (கூகூ)

நவிலவெளி தான நலமினிது கூட்டுந்
தவமுடைய ஞானே றமியேன—குவிமனத்தோர்
பத்திக்கு வாய்த்தசெந்திற் பாக்கியமே யுள்ளவுள்ளத்
தித்திக்கு நின்னிருதாட் சீர. (௱)

செந்திலாண்டவன் திருவடிவாழ்க

முற்றிற்று.

உ

செந்திலாண்டவன்

திருவடி துணை

திருச்செந்தில்

வெண்பாவந்தாதி

——(*)——

இஃது

திரிசிரபுரம்

திரு- சிவானந்தசாகரயோகீசுவரரவர்களால்

இயற்றப்பட்டு,

——(*)- - -

ஷை யாமாறுக்குப் பிய

சென்னை ஆரியன் ஹைஸ்கூல் தமிழ்ப்பண்டிதர்

ஆ. சேதுராமபாரதியாரால்

——(*)- - -

நடுக்காவேரி

ஜகத்குருயந்திரசாலையில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது

1898 ௵

உ

சிவமயம்.

செந்திலாண்டவன்

திருவடி துணை.

திருச்செந்தில் வெண்பாவந்தாதி.

காப்பு.

திங்கணுதல் வள்ளிபுணர் செந்திலர்க்கு வெண்பாவாற்
பொங்குசுவை யந்தாதி போற்றிசெயத்—துங்க
மருவா ரணமுகத்தான் மாலவிடையா னீன்ற
கருவா ரணமுகத்தான் காப்பு.

நூல்.

சீர்பாவுஞ் செந்திலமர் தேபவச் செழுஞ்சுடரே
பார்பரவு ஞானப் பரசிவமே—நார்பரவும்
வேதநெடு மாலபணியு மெய்ப்பொருளே யிங்கெனக்குன்
பாதமல ரன்றியுண்டோ பற்று. (௧)

பற்றறுத்தார்க் கின்பம் பயக்கும் பசுந்தேனை
நற்றவத்தோர் நாடு நறுங்கனியை—யெற்றுகடற்
சீரலைவாய்க் கற்பகத்தைச் சென்றுபணி யாதவனே.
ஊரலைவாய் நெஞ்சே யுரை. (௨)

உரைக்குந் தரமாமோ வொண்கமலப் பூமே
லிருக்குமொரு வற்கரிக் கென்றுந்—திருக்கிளர்வெண்
மூரலைவாய் வள்ளியிரு முற்றா முலைக் குருகுஞ்
சீரலைவா யப்பன் றிறம் (௩)

திறனழிவாய் பேதையர்க்குச் செய்தேவ னை
மறநெறியோர் சற்று மறியாய்—மறநெறிகள்
வெல்லாய்ச்செந் தூரனடி வாழ்த்தா யவன்புகழைக்
கல்லாப்பிற கேதே கதி (௪)

கதியுளதோ வெண்ணுங்காற் காசினியி லெற்குன்
பதயுகள மன்றிப பகராய்—துதிபாவுஞ்
சிந்தா வளங்குலவுஞ் சீரலைவாய் மேயவருட்
கந்தா கருணா கரா. (௫)

கரந்தைமதி யாறணியுங் கண்ணுதலோ னீன்ற
நிரந்தரநற் செந்தூரி னித்தன—அரந்தையொடு
தீராத வெவ்வினைநோய் தீர்த்தெனையாட் கொண்டளித்தான்
பாராரு மெச்சப பரிந்து. (௬)

பரிகரிதே ரூர்ந்துகடற் பாராண்ட செல்வர்
கரிகரியாய் மண்புகுதல் கண்டுந்—திரமெனவே
தேடிப் புதைக்கமனஞ் செல்லாமற் செந்திலநிற்
பாடித் துதிக்கப பணி. (௭)

பணிவே லுனையென்றும் பண்டைமறை நாலின்
றுணிவேயென் ஞவித் துணையே—புணையாகப்
பூவாத செழுங்கமலப பொன்னடிதந் தாள்சனன
மாவாரி தாண்ட மகிழ்ந்து. (௮)

மகிழ்வார் பிறந்திறக்கு மானிடரைப் பாடி
யிகழ்வாரவே தாகமநூ லென்றுஞ்—சகமீதி
லெற்றுக் கிவாபிறந்தா ரெண்ணுங்கா லன்னை கருப
பற்றக் கணத்தொழிதல் பண்பு (௯)

பண்டைவினை போக்கும பரஞ்சுடரைப் பல்லுயிரோ
டண்டமெலா மீன்றளிக்கு மாண்டவனைத்—தொண்டரெதிர்
வந்திடுமை பாய்க்குமருள் வள்ளலை நெஞ் சேதரள
முந்துகடற் செந்திலிற்கண் டுய் (௰)

உய்யும் வகையுளதோ வந்துபுக டந்தகனார்
செப்புந் துயரமெலாந் தீர்ந்துநெஞ்சே—செய்யுணெடுங்
கன்னறரு முந்துழவா காவிடறுஞ் சீரலைவாய்
மனனருள் (௰௧)

மற்றுமொரு தேவை மறந்தும பணிவேனே
முற்றத் துறந்த முனிவருக்—குற்ற
துணையான சீரலைவாய்த் தூயவனுக் காளா
யிணையாரு மற்றே னினி. (௰௨)

இனிதுதிருச் சீரலைவா யெந்தைபிரான் பொற்றாட்
கனவரதம பொங்கியெழு மனபாற்—கனியு
மனமடைய பெற்றால் வரைவில்லாக் கோடி
சனன மெடுக்குறினுந் தான் (௰௩)

தானே கருணையினாற் றன்னிலைகாட் டித்தமியேற்
கூனைய முற்று மொழித்தருளித்—தேனூறுஞ்
சேயிதழ்ப்பூந் தாமரைத்தாள் சிந்தனைசெய் வாழ்வளித்தான்
ஆயபுகழ்ச் சீரலைவா யான் (௰௪)

ஆன பரசமய வாழ்கடல்வீழ்ந் தெண்ணரிய
வினபவ மெய்தி யிறந்தொழியா—தேனமுட
னோதிமமூர் தேடுமொற் கோமபொருள்சோல சீரலைவாய்
நாதனிரு தாண்மலரை நாடு. [௰௫]

நாடுவதுஞ் சீரலைவாய் நாதனிரு தாண்மலரே
கூடுவதன் னோனடியார் கூட்டமே—தேடுவது
மின்னே ரிடைக்குறமின் மேவுகுக னின்னருளே
பின்னே தெமக்குப் பிறப்பு. (௰௬)

பிறிதொன்றை நாடப் பெரிதுளதோ வாணாள்
சிறிதென்ற றிந்திலைநஞ் செந்தூர்க்—கிறைவனறன்
பாதம பணிந்து பரகதிபெற் றுய்யவலலால
ஏதங்கோ ணெஞ்சே யியம்பு. (௰௭)

இயமுழங்குஞ் சீரலைவா யெந்தைதிருக் கோயிற்
புயன்முழங்குங் கோபுரமுன் போந்து—மயலொழிந்து
பாடுகிலை பாடிப் பணிகிலையெவ் வாறோநீ
கூடுவது முத்திநெறி கூறு. (௰௮)

கூற்றுறழ்வை வேற்கட் கொடியிடையார் காட்பட்டு
மாற்றரிய சென்ம மறிகடலவீழ்ந்—தாற்றரிய
துன்படைவே னைத்தயவாற் றூக்கிச்செந் தூராபே
ரின்பமுற வைப்பதினி யென்று (௰௯)

என்றுமுனைப் பாடி யிறுமாந் திருப்பதன்றித்
துன்றுடற் சீரலைவாய்ச் சொலலோனே—குன்றுதோறு
மாடமிசைந்த வமலா பிறதெய்வ
நாடிப் பணிவதிலே னான். (௨௰)

நானுணாவு பெற்றதொரு நாண்முதலாய் நின்மலர்த்தாட்
கானதுதி செய்துவப்ப தனறியுண்டோ—வேனயனக்
கள்ளவிழ்பூந் தார்க்குறமின் காதலா வேழையினமே
லெள்ளளவு நீயிரங்கா தென். (௨௧)

என்னபிழை நாயே னிழைத்தாலுஞ் சீரலைவாய்
மன்னவவை யெல்லா மனங்குறியா—தென்னையபொற்
பூப்பதுமத் தாள்டாவும் புண்ணியரிற் கூட்டியென்றுங்
காப்பதுமக் கான கடன். (௨௨)

கடலொருகால் வாயாநங் கத்தனருட் கெண்ணில
இடருழலு நெஞ்சே யெழுந்து—கோடி நுடங்கு
மாடமலி சீரலைவாய் மாநகர்சென் றெந்தைபுகழ்
பாடுதுநா முப்புமபடி. (௨௩)

படியொடுவினை ஞாளும் பதமபெறினுந் தீவாய்க்
கொடுநரகுற் றுலுமுனைக் கூறுங்—கொடமொழியேன்
தெண்கடலமுதந் தஞ்சொரிந்து சேவிக்குஞ் சீரலைவாய்க்
கண்மணியே யுண்ணமையிது காண் (௨௪)

காணேனு னைப்போலுங் காசினியின் மெய்த்தெய்வஞ்
சேணாடர் போற்றுதிருச் செந்தூரா—வேணுணும்
பேரழகா தெய்வப பிடிகணவா நீபமலர்த்
தாரழகா னாகருணை தா. (௨௫)

தாவென்று போயிரக்குந் தன்மையுமவ் வேற்றவரைப்
போவிலலை யென்றனுப்பும் புன்றொழிலு—மாவென்ற
நிற்பாவா வன்னெஞ்சு நீணாடபுகழ்ச் சீரலைவாய்க்
கற்பகமே போக்கியெனைக் கா. (உசு)

காக்குநெடு மாலுங் காலமலாப் பண்ணவனும்
போக்கும் புராந்தகனும் போற்றிசைபடத்—தாக்குமுனை
வாளவுணர் செற்றலைவாய் வள்ளலருள் செய்தான்புத்
தெளிரம்பிழ துணைனுஞ் சிறப்பு. (உள)

சிறப்புரவுங் கலவிச் செழிப்புரவு மெய்தாத்
துறக்களை னிமைதருந் தொலலை—பறப்பகைகொன்
றந்தமிலாச் சகத முத்தியாக்குமிசைச் சீரலைவாய்க்
கந்தபிரான் செம்பொற் கழல. (உஅ)

கழலிணையும் வெள்ளக் கருணையகர்ச் சேணு
மழகொழுகு மாமுகங்க ளாறும்—பொழிகிரண
மாணிக்க மன்ன வடிவுந்தெய்வத் தாரிசனஞ்செ
காணாத கவனுஞ்செப் காது. (உகூ)

கழாலம்ராரன முனைனெழுதும் கையெழுக் நுன் செம்பொன்
னடிமலரவைத் தாலழியா வாற்ற—லுடையதுவோ
புணை முடயிறகுளிசப் புகப்பக வாடிப்பல
வினை டளித்தாய விளம்பு. (ஙய)

விளம்புமறை யுட்கிடந்த மெய்ப்பொருளை யுள்ளக்
களங்கமு மெய்ஞ்ஞான நெறி காணும்—வளங்கொண்ட
வற்புதப்பே ரின்பமுத்தி யாகுமிசைச் சீரலைவாய்க்
கற்பகத்தைக் கைதொழுதக் கால. (ஙக)

காலவ நடிமாதரிரு கட்கடைபார்த் தன்னவர்பால்
மாலபெருக வேங்கி மயங்காதே—நாலவாருள்
பாவளமெய்ஞ் ஞானப பனுவலுள சீரலைவாய்த்
தேவுளனென் றேத்துதிகள் செப். (ஙஉ)

செய்ய பவளச் செழுங்குன்றே கூற்றுதைத்த
ஐயவிடைப் பாகனருங் குமரா—உய்யவெனை
யாண்டவனே சீரலைவா யாதியே நீபமலா
பூண்டவனே நீயென புகல. (௩௩)

புகலரிய வேதப் பொருளா யுயிர்கட்
கிகபரவாழ் வீயு மிறையாய்—மகபதிமால்
வேதனரற் கெட்டா விழுப்பொருளாஞ் சீரலைவாய்
நாதனுக்கா ளென்றென்று நான் (௩௪)

நானே யறிந்துதொழ நல்லறிவில் லாமைகண்டே
தானேவந் தென்னைத் தடுத்தாண்டான்—மீனேறு
தண்கடன்முத் தஞ்சொரியுந் தன்னிகரில சீரலைவாய்ச்
சண்முகவேள் பொன்னடி கடந்து. (௩௫)

தந்தைதிருச் சீரலைவாய்ச் சண்முகனே தாயாவார்
பைந்தொடிதெய் வானைவள்ளிப் பாவையரே—சொந்தத்
துணைவரயில வேன்மயிலே சுற்றமவ னன்ப
ரிணையெனக்கிங் காவா ரெவா (௩௬)

ஆவதூஉ மிச்சைவண்ண மாகா தனவுநெஞ்சே
யாவையுநஞ் செய்கையினென் றேங்காதே—தாவிலெழில்
வேரலைவாய் மென்பணைத்தோள் வெற்பரையின் கன்னியருள்
சீரலைவா யீசன் செயல. (௩௭)

செயலற்றுன் பொன்னடிக்கென் சிந்தையெலா மாக்கி
மயலற்று வீழ்புலன்கள் வாட்டி—யியல்பெற்ற
செந்திற் பதியாய் சிவானந்த வாரிதிளைத்
தேர்ந்தவித முய்கே னிசை. (௩௮)

இசையுற்று வாழ்வதற்கே யெண்ணிநினை யுற்றேன்
வசையுற்று மாழ்கல் வழக்கோ—நசையற்றாக்
கின்பமருள் செந்தூ ரிளங்குமரா கிண்கிணிசூழ்
பொன்பதுமத் தாளாய் புகல (௩௯)

புகலிடம்வே றுண்டோ பொறியிலிகாள் செந்திற்
சகமபுகழும் மீசனடி சாராக் — கிகலிக்
கதுமெனவிங் காலிதனைக் கைக்கொள்வான் மேதிப்
பொதுவனுளஞ் சீறிவரும் போது (௪௰)

போதிருக்கச் சோலைதொறும் போயெடுத்துச் சீரலைவாய்
நாதனிரு தாட்கணிய நாடாமற் — காதடாக்குஞ்
சேலைநிகா வாட்கட் டெரிவையாக்கே நீபுரியும்
வேலையெலா நெஞ்சகமே வீண். (௪௧)

வீணுக் குழைத்து வெறுக்கைக் குவைதேடி
நாணுக்கு நாளு நலியாமே — பூணுக்
கழகளிக்கும் பேரெழிற்றெய் வானைபுணர் செந்திற்
குழகனைப் பாடவருள் கூர். (௪௨)

கூர்த்தவயிற் கணணுற் கோமைமதர்மென் வெம்முலையாற்
சோத்தவமு தனைமொழிச் செபபததாற் — சார்ந்தவறி
வெலலாங் கவர்மடவாரக் கெய்த்திளையா தெற்கலைவாய்
நலலா னளிததா னலம். (௪௩)

நலனிறைந்த கன்னியர்போ னுடுபுகழ்ச் செந்திற்
குலமறைக்கு மெட்டாத கோவே — யுலகினிலயாம்
மற்றோரை நோக்கி மகிழா துனைபபணிந்து
மெற்றோ விரங்கா தெமக்கு. (௪௪)

எமபடாசெய் துன்பொன்று மெய்தாவாம் பாரி
லமைபிறவி மாய்வுமுறு வாகும் — தமரநெடுங்
காரலைவா யோதக் கடலருகே யோங்குதிருச்
சீரலைவாய் கண்டவரைச் சென்று (௪௫)

கண்டவரெ லாமயங்கக் கைதவவே டமபுனைந்து
கொண்டளவி லாப்பெருமை கொணடுசுக — முண்டும்
அநபாவி நெஞ்சேமெய் யன்புசெய வின்னும்
விருமபாவி தென்ன விடபபு (௪௬)

வியப்புடைத்தே நானிலத்து மெய்யன்பர்க் கெல்லாங்
கயகமலக் கட்குறமின் காந்தன்—மயற்கருத்தி
னுன்று ருழையெய்தா வோங்குபுகழ்ச் சீரலைவாய்
மன்று னெனக்களித்த வாழ்வு (௪௭)

வாழ்வடையுங் காலை மகிழ்கின்றாய் தீவினையாற்
றாழ்வடையுங் காலைச் சலிக்கின்றாய்—பாழ்மனமே
எல்லா மிறையருளென் றெண்ணியிரு மாப்புநலே
வல்லாணை யாக மதி. (௪௮)

ஆகமவே தப்பொருளை யாய்ந்தறிகி லேன்செந்தி
லேகனைப் பூசைசெய வெண்ணுகிலேன்—பாகமுத
மன்னமொழிப் பாவையர்க்கே யாளானே னெவ்வண்ணமோ
வின்னலகன் றின்பமடை வேன். (௪௯)

வேனிற் கணைதனும் வெங்கலியும் வேட்கைகளும்
தானுற் றலைக்கவின் தாண்மறந்தே—யானிந்தம்
வம்பவிழுஞ் சோலைபலை வாய்க்குமரா தீப்புழுப்போல்
வெம்புதுயர் போகக்கு விளைத்து. (௫௰)

விரைமலர்ப்பூந் தாமரைமேன் மென்கொட்டி யாங்காற்
றிரைமணிமுத் தங்கொழிக்குஞ் செந்தூர்க்—குழைகழலெம்
ஆண்டவனைப் பாஷாண்ட ராதரிக்க மாயைபுரிந்
தீண்டலையுந் தேவரினை யே (௫௧)

இணைபிரியா நேசருநல் லின்பமனை யாளுந்
துணைவரொடு சுற்றத்தார் சூழ்ந்து—தணலுமிழ்கட்
காலனுயிர் கொள்ளக் கருதுவரிற் காப்பாரோ
மாலொழியா நெஞ்சே மதித்து (௫௨)

மறிப்பாரு மின்றிப் பெவரோ வார்கடல்சூழ் செந்திற்
குறப்பாவை கொங்கைபுணர் கோவே—தறைபாரென்
சிந்தை குலமொழிந்து சேவடிக்கா ளாக்கியருள்
நந்தா லடாதென்று தான் (௫௩)

வெண்பாவந்தாதி

தானென் றறியுஞ் சடத்தைமறுத் துப்பிறவி
யூனக் கருங்கடற்பட் டோய்வேனுக் — கானந்த
மாயவெதிர் தோன்றி யருள்புரிய வெண்ணுதியோ
வாகைபுனை செந்திலிறைவா (௫௪)

இறைப்பொழுதே னுந்தன்னை யேத்திலனாக் காக்கச்
சிறைக்கலபி மேற்கொண்டு சேர்ந்தே ---- னுறைக்காலம்
பூத்திருக்குஞ் செய்களெலாம் பொன்சொரியுஞ் செந்திலிறை
காத்திருக்குஞ் சித்தங் களித்து. (௫௫)

களியவெனப் பலசமயக் கத்தாள் மயங்கித்
தெளிவிழந்தே னுண்மை தெரிந்தேன் — உளமெலிந்துன்
பூத்தமலர்த் தாளை புகலடைந்தே னன்பேனைக்
காத்தருள்செய் செந்தின்முருகா (௫௬)

முருகா திருச்செந்தின் முனைவா வென்றென்
றுருகாத பேதைக் குருவே --- பருகாக்
கதியுந் திருவுங் கருதயனமால் வீடும்
பதியுந் தரும்பொற் பதம் (௫௭)

பொன்னை மனைவியைப் பொருளைச் சதமென்று
தன்னை யிழந்த தகவிலியேற் -- கன்னை
யனையாய திருச்செந்திலையா நினை னுண்மை
யினையோதி யாட்கொள்ளினி (௫௮)

இனிமேனுந் தன்பாதங் கின்பமுற லாமென்
றனைபோலுஞ் சீரலைவா யப்பா — வுனையேத்திச்
சித்தங் களிப்பேனைத் தீராத் துயரினுற
வைத்தனையிஃ தென்ன வழக்கு (௫௯)

வழங்குவையோ செந்தில வரதா வெனக்குஞ்
செழுங்கமல வேதனரி திங்கட் — கொழுந்தும்
இனாககொன்றை யுஞ்சூடு மீசன்முடி மீது
மணக்குந் திருத்தாண மலர் (௬௰)

திருச்செந்தில்

தாண்மலருஞ் செங்கைத் தடமலருந் துங்கமதி
வாண்முகமும் போருட் கண் மாமலரும்—தோண்மலையும்
வாயார வாழ்த்தி வணங்கவாந் தந்தனனால்
மாயர் விசைச்செந்தின் மன் (௯௧)

மன்னுபுகழ்ச் சீரலைவாய் வள்ளலெனைச் சிந்தைசனித்
துன்னுதொறு மானந்த மூற்றெடுத்துப்—பன்னுபுல
னைந்தும் பொதிந்தவச மாகித் தனையுமறந்
துயர்ந்துகதி கண்டே னுவந்து (௯௨)

வந்தனைசெய் யனைமரக மாமலரோ பொய்ம்மையிலாச்
சந்தமறை நாவின் றனிமுடியோ—சந்ததமு
மும்பரயன் மால்புகழ வோங்குசெந்தி லாலயமோ
எமபெருமா னீவா ழிடம் (௯௩)

இடப்பா லொருமடவாட் கீந்துசடை மேலோர்
மடப்பாவை மேவவருள் வள்ளல்—விடைப்பா
லெழுவா னுகந்தருளு மெந்தையைச்செந் திற்கண்
டொழுவா தம பங்கே சுகம (௯௪)

சுகமே பெறுவதன்றித் துன்பமொரு நாளுஞ்
சகமே லுணா தவிலோஞ் சற்றும்—பகரோவான்
பாசமினி யஞ்சுகிலோம பாரபுகழுஞ் சீரலைவாய்
ஈசனடிக் காளான யாம (௯௫)

யாமே பெறுதுமினி யெங்கள் மடநெஞ்சே
பூமே லயனனையாய்ப் போநதறியாத்—தூமேவு
குன்றவரி விற்கரத்தான் கோமுடிமே லின்பமுறச்
சென்றலரும பூங்கமலத் தேன் (௯௬)

தேனோ செழுங்கனியோ தீம்பாகோ தெள்ளமுது
தானோ வெனப்புலவர் தாம்புகழ—யானுமம
ணைமமிழா லேயுனைப் பாடவலை வயாய்க்குமரா
வந்துதா நீமதுர வாக்கு (௯௭)

வாக்கும் பலிக்குமின்ப வாழ்வுவரும் பூமடவா
ணோக்குமக லாதிருக்கு நுண்ணறிவுண் — டாக்கு
மணம்போ தணியுமலை வாய்க்குமரா வென்று
கணம்போது சிந்திப்பார்க் கட்கு (சுஅ)

சிந்திக்க வைம்புலனுஞ் சித்திக்குந் தீங்கருமை
வந்திக்க வாழ்வுதரும் வானமணிமைப்ப— புந்திக்கு
கூர்ந்தவி நா போக்குங் கொழுஞ்சுடரைச் சீரலைவாய்
சேர்ந்துமகிழ்ந்துறைவோன் றிரு (சுகூ)

திருமாலு நானமுகனுஞ் சேண்புரக்குந் தெய்வத்
தருமாலு முந்தினவா சாற்று...பொருளான
ஏயாத்து முன்றுப் முளைந்தவலை வாயானை
மேலவர் செப்புழுப்பாளரில (எ0)

ஆனாக் கொடுமலைவா யாண்டவனுங் கின்றனையிற்
றேனாய்ப் பரி வென்றுமலைமேல் மலையே — வாளாவலை
ஈதாகிளைந்துவந்து வெப்பவுறுந் தண்ணருளாற்
பாசத் தளைப்பட்ட பணி (எக)

பணைமாமயிலாப் பாப்புரக்குஞ் செந்திலைமேற்
கணநூல் கணந்துங் கலந்திருந்தி — யெணணு
மடியாரைத் தேடியவரிடமே சென்று
குடிபாகவாழுங் குகன் (எஉ)

குகனை திருச்செந்திற் கொற்றவனை கங்கை
மகனை பெருந்ஞான வளமே— யகமாயை
வென்றோங் குறமடியகழலாய் வேதமுதல் வாகதிமே
யென்றோக்கு முணமேடா விடா (எங)

உண்டென்றெப் வேத முறைக்குந் தனிமுதலை
யிணையுருவா யில்லா விழுப்பொருளை = வணடுளறித்
தண்டே னுண்டாடுந் தழைபொழில்சூழ் செந்திலிலே
கண்டேனுள் ளின்பங் கலந்து (எச)

திருச்செந்தில்

கலகமெனு மைம்பொறிக் கழலா புரங்க
ளொலிசெயநீ யென்முனம்வந் துற்றால்—விலவிலத்தே
யென்பந்த மெல்லா மிரிந்துவிடை கொள்ளாதோ
வினைபந்த மில்லா யிசை (எரு)

இசையுமுனக் கென்பெருமை யெய்திச் சிறந்தால்
வசையுமுனக் கேயாமிழிந்து மாழ்கின்—திசையனைத்து
மோடும் புகழ்ச்செந்தின் முன்னவா நின்கருணை
நாடுமே புலையேற்கு நல்கு (எசு).

நல்குரவே வேறிடநீ நாடிபெனை விட்டோடிச்
செல்குவதே நீறுச் சிறப்பிலையே—மல்குமருள்
வாரிதிகாத் தலைவா யானை முனிவினையிற்
கூரிலைவே லேனைக் கொலும (எஎ)

கொலையிலும் வாட்கட் கொடியிடையார் கொங்கைக்
கிலையளவென் றெண்ணுமப மெய்திக்—குலைமனமே
காணுதி செந்திற் கடவுளடி போற்றவுறும்
வானாடு போற்றும் வளம (எஅ)

வளங்கொடிருச் சீரலைவாய் வள்ளலடி போற்ற
விளங்குமணிக் கோபுரமுன் மேவ—உளங்கொளுநல்
லின்பமெலாங் கூடி யெதிர்கொண் டழைத்திடுமே
துன்பமெலா மோடத் துரந்து (எகூ)

துப்பனைய மேனிச் சடையடி யார்க்கெய்ப்பில்
வைப்பனைய ஞான வளமையினை—யப்பனையென்
றுள்ளிரைச் சீரலைவா யானைமுக றுய்வேனோ
தாரணியி லோர்கணமுந் தான (அ0).

கணங்கொண்ட தேவரெலாங் கைகுவித்துச் சால
மணங்கொண்ட பூச்சொரிந்து வாழ்த்தி—வணங்குஞ்
சரணமல ரென்றலைமேற் சாத்தியலை வாயா
மரணமொடு வெம்பவமு மற்று (அக)

வெண்பாவந்தாதி

மாற்றுரையாச் செம்பொன்னை மாணிக்கத் தூமணியைச்
சாற்றுபுகழ்ச் சீரலைவாய்த் தாருவை—போற்றியுனை
யேகா தலித்திறைஞ்சு மென்றுயரம் வேர்மாண்டு
போகாவி தென்னற் புதம. (௮௨)

அற்புதமா மென்பர்சித்தி யானைவேட் டுமாற்றிவெழும்
பற்புதமோர் யாக்கைப் பொதிவிழைந்திங்—கற்பகனும்
நீண்ட புகழ்ச் சீரலைவாய் நின்மலனை யெப்பொருட்கு
மாண்டவனைப் போற்றவழி யார். (௮௩)

அறியேனை யெவ்விதத்து மாட்கொள்ளா யாயிற்
பிறிதோரா புகலுளதோ பேதைக்----குறிதாவிக்
கூட்டிநறு நெய்தயிர்பால் கொண்டருந்து மான்மருகா
வேட்டவரந் தந்தாள் விரைந்து (௮௪)

தந்தா வளமுகனைத் தன்றுணையாப் பெற்றவயிற்
கந்தா திருச்செந்திற் காவலா—நொந்தா
ருளமகிழ வந்தாங் குதவுபாயி லாய்நின்
றளமலாப்பொற் றாளே சரணம் (௮௫)

சரணமென நாடித் தனையடைந்தார்க் கென்றும்
அரணமெனச் செந்திலமரையா—கிரணமணிப்
பொன்செய்மா நூபுரத்தாள் போற்றிசெயா தின்றளவு
மென்செய்தாய் நெஞ்சே யிவண (௮௬)

வண்ணமலர் தூவி வணங்கவறி யேன்சித்தத்
தெண்ணவறி யேனுன்னை யென்செய்கேன்—புண்ணியனே
பாட்டினு லன்பா பரவுபத மேற்கருளாற்
காட்டினு லுண்டு கதி (௮௭)

கதிரை மதியைக் கனலைவிழி யாக்கொண்
டிதழிமுடி மேற்சூடு மீசன்—றுதிபுரியத்
தப்பா மறைப்பொருளைத் தந்தருளிச் சீரலைவாய்
வைப்பாவுற் றனவனெம் வாழ்வு. (௮௮)

வாழ்வா வதுசெந்தில் வானவனைச் சிந்தித்துத்
தாழ்வாய் வணங்கிச் சலதிக—ரேழ்பிறப்பு
மற்றா ரடிப்புழுதி யாடிக் களிப்பதுவே
[illegible]றேது மின்று மதி (௮௯)

மதிகெட்டே நின்னை மறந்திளைத்தே னின்னுள்
துதிபெற்ற சீரலைவாய்த் தொல்லோய்—விதிபெற்ற
துன்பந் துடைத்த சுடரிலைவேற் கந்தாவுன்
அன்பொன்று நாயேற் களி (௯௰)

அளிசிறந்த கற்பகத்தை யன்புசெயு மன்ப
ருளமலிந்த ஞான வொளியைக்—களிசிறந்த
வண்டாடுஞ் சோலைமலை வாயிலிலே சென்றொருங்காற்
கண்டாலே தீருங் கலி (௯௧)

கலிகடலபோற் கொக்கரித்துங் காலபடா கிட்டிக்
குலைதலையத் தாக்கியுயிர்கொள்ளப்----பொலிவிழந்து
வாடாத முன்னமலை வாயாநின் பொன்னடியைத்
தேடாத நாய்க்குதவி செய் (௯௨)

உதிப்பதினுஞ் சாவதினு முற்றுழலா வண்ணங்
கதிக்குரிய ஞான நெறி கண்டு—விதிபதும
வேதாவு நாடருநின் மெய்ப்பதமே தக்கருணை
தாதா செயந்தியினா தா (௯௩)

தாமதநீ செய்யத் தகுமோ வுனையன்றிப்
பூமிதனில் வேறோர் புகலுண்டோ—காமனுதற்
கண்ணா லெரிபக் கறுத்தா னருள்பவள
வண்ணா வடிவேல வா. (௯௪)

வாவாவென் றுன்னை வருந்தியழைத் தாலருளித்
தாவாவென் றென்னைத் தயவுடனே—மாவென்று
விண்ணோ டளித்த விமலா புரந்தருள
வெண்ணாத தென்னோ இசை [௯௫)

வெண்பாவந்தாதி

என்னை யறிந் திங்கெனக்குதவ வீன்றசிசுத்
தன்னை யறிந்துவருந் தாய்போல—முன்னோடு
பின்னற்ற சீரலைவாய்ப் பெம்மானே நாயடியேன்
முன்னிற்கு மாறே முயல. (சுசு)

முயற்சியெலாம வீணே முடிவதுண்டோ நெஞ்ச
மயக்கமிலாத் தொண்டரெலாம வாழ்த்தித்—தியக்கமறப்
பாடிப பணியுமலை வாயான் பதமலரை
நாடிப பணியு நமக்கு. (சுஎ)

குற்றமனந் தபபுரியுங் கொள்கையுணர் வில்லாவென்
சிற்றறி வினுக்கியலபே செய்யுமவை—முற்றமறுந்
துய்யவெனைக் காபப துனக்கியலபா லலைவாய்த்
துய்யவெனக் குணடோ துயா. (சுஅ)

துயர்கெடவுஞ் சென்மத் தொடாபறவும் பாழ்த்த
பயலகெடவு மெஞ்ஞானம வாய்ப்புற்—றயாவறகின்
மோனத் திருக்கு முறைமைதனைச் சீரலைவாய்
ஞானக் குருவே நவில (சுகூ)

நவிலவெளி தான நலமினிது கூட்டுந்
தவமுடைய ஞானேன் றமியேன—குவிமனத்தோர்
பத்திக்கு வாய்த்தசெந்திற் பாக்கியமே யுள்ளவுள்ளத்
தித்திக்கு நின்னிருதாட் சீர்.

செந்திலாண்டவன் திருவடிவாழ்க

முற்றிற்று.
